

Zágonyi Mónika

Rózsák legendája

Első fejezet

Szeles, hideg őszi nap volt, amolyan igazi, szürke, novemberi; az esőcseppek kitartóan csapkodták a szélvédőt, én pedig elképzeltem, hogy az ablaktörő valójában egy táncoló pár... Ütemesen mozogtak a sötétségben a zenére, ami az autós rádióból szólt; áramszünet volt, így nem számíthattam az utcai lámpákra, csak arra a halovány derengésre, amit az autó lámpája nyújtott. Lassan, figyelmesen haladtam előre a kihalt, szűk utcában; nem volt kint egy teremtett lélek sem... Aki csak tudott, már otthon volt a meleg szobában. Én aznap sokáig túlóráztam, aztán megígértem az egyik kollégának, aki másnap hajnalban külföldre indult, hogy beugrom hozzá néhány elkészült tervrajzzal, amit még magával szeretett volna vinni. Egy építőipari cégnél dolgoztam akkoriban. Egyszerű lakóházakat terveztünk, építettünk, de az igazi álmom az volt, hogy egyszer, valahol felépüljön egy modern, de mégis kissé régies hatást keltő kastély az én terveim alapján. Vonzódtam a kastélyokhoz... Hogy miért? Nem is tudom... ez még valamikor gyermekkoromban kezdődött, amikor olvastam egy könyvet, amiben a főszereplő egy jómódú kisfiú volt, aki egy kastélyban élt az édesapjával, és egy szegény sorból származó kislány... Ha jól emlékszem, a két gyermek nagyon jól összebarátkozott, és együtt fedezték fel a kastélyt. Micsoda izgalmakat éltek át! Szinte megelevenedtek a képek a

falon... Megálltak mindegyik előtt, és különböző történeteket képzeltek el mindhez, egytől egyig, aztán állítólag éjszaka azokkal az eseményekkel álmodtak, amiket napközben kitaláltak; olyan volt, mintha meg-elevenedtek volna a szereplők néhány órára, hogy meséljenek arról a valóságról, ami valamikor réges-régen igaz lehetett a festmények alapján. Volt a történetben valami kísérteties, valami rejtélyes is, de az ilyesmi sohasem váltott ki belőlem félelmet. Érdeklődő kisfiú voltam, aki szerette a kalandokat, és ez felnőtt koromra is megmaradt.

Akkor, ott, abban a sötét utcában sem féltem, legfeljebb csak amiatt aggódtam, nehogy óvatlanul elém kerüljön egy, az eső elől menekülő macska vagy rágcsáló, mert azt biztosan nem vettem volna észre... Átkozódtam egy kicsit olykor-olykor, mert otthon felejtettem a GPS-t, így viszont majdhogynem lehetetlen vállalkozásnak tűnt megtalálni az utcát, amit kerestem. Hol jobbra, hol balra kanyarodtam, és folyton úgy tűnt, hogy az ellenkező irányba kellett volna mennem... Próbáltam elképzelni, hogy merről indultam, és most hol vagyok, és úgy éreztem, ha felrajzolnám az utakat, ahol megfordultam, egy valóságos pókháló képét kapnám... Felnevettem a gondolatra, bár... be kellett ismernem, hogy az elképzelés pontos... teljesen megállja a helyét... Nem tudom, ki tervezte ezeknek az utcáknak az elhelyezkedését, de abban biztos voltam, hogy fantáziája bőven volt. Már csak az lett volna érdekes, ha ki kellett volna találnom, hogy ebben a különös játékban akkor, azokban a másodpercekben rám a pók vagy az áldozat szerepe jutott. Ebből a nézőpontból az sem volt egy elhanyagolandó kérdés, hogy vajon az itt lakók mindössze harmatcseppek lennének ebben

a hálóban, amik olykor-olykor megcsillannak a hajnal elbűvölő fényében, vagy ők is eljátszák időnként a ragadozó vagy a zsákmány szerepét? Halkan felnevettem, és arra gondoltam, talán írnom kellene erről egy történetet... lassan el is kezdtem magamban összerakni, hogy miről is szólhatna pontosan a könyv (olyan ez, mint amikor kirakós játékot játszanak a gyerekek... vagy a kaleidoszkóp, ami apró darabokból állít össze egy ragyogó csodát). Egészen lefoglaltak a gondolataim... aztán egyszer csak azon kaptam magam, hogy hirtelen reflexből fékezek, és elsuhan előttem egy női alak. A torkomban dobogott a szívem, és néhány pillanatig kapkodva szedtem a levegőt... nagyon megrázó volt számomra annak a gondolata, hogy veszélybe sodortam valakit, és akár el is üthettem volna! Azt hiszem, néhány másodperc alatt úgy leizzadtam, mint ha negyven fokos meleg lett volna. Ültem a kormány mögött, és meredten néztem magam elé; teljesen elfelejtettem még a tervrajzokat is, amiket mielőbb kézbesíteni akartam. Aztán egyszer csak arra eszméltem, hogy valaki figyel. Jobbra néztem, ki, az ablakon, és megpillantottam a nőt, aki nem sokkal azelőtt majdnem a gépkocsi kerekei alá került. Aggódo tekintetét kitarthatóan rám szegezte, én pedig meglehetősen fonák helyzetnek éreztem ezt az egészet, hiszen az imént az ő élete forgott kockán miattam, nem pedig fordítva. Ennek ellenére még a legérzékletlenebb fajankó is észrevette volna, hogy én érzem rosszul magam, nem ő... A hölgy lassan hátrébb húzta a fején lévő csuklyát, hogy egy kicsit se takarja el a szemét, és jobban lásson engem. Ekkor fedeztem fel, milyen csodálatos szeme van... szinte ragyogott... egészen megbabonázott. Azt is észrevettem, hogy piros köpeny van rajta, és mind-

össze néhány fekete köves ékszer díszíti. Aztán zavaromban köhintettem egyet, amikor rájöttem, hogy nem elég, hogy majdnem elvettem az életét, esernyő nélkül ácsorog a zuhogó esőben, a koromsötét utcán. Hirtelen a kocsiját felé nyúltam, hogy kinyissam, és megkérjem, hogy üljön be; természetesnek éreztem, hogy elviszem egészen az úti céljáig. A mozdulatom hatására viszont a hölgy rémülten meredt rám, a következő pillanatban visszahúzta a fejére a csuklyát, és futni kezdett... A kocsiját nyitott ajtaján keresztül kiáltottam utána, de nem állt meg. Gyorsan becsuktam az ajtót, és elindítottam az autót, amilyen gyorsan csak tudtam, hogy utána hajtsak, de hiába... a zézugos utcában hamar eltűnt a szemem elől. Úgy döntöttem, kiszállok, és megpróbálom megkeresni. Elképesztően sötét volt és nagyon hideg. Körülnéztem egy kicsit, de hamar feladtam a keresést; nem volt értelme annak, hogy sokáig maradjak ezen a különös helyen... Sír csend volt, csak az eső ütemes kopogását lehetett hallani, és néha-néha a fák, bokrok suhogását a szélben. Nem éreztem jól magam itt... Persze, megfordult a fejemben az is, hogy nem biztonságos egy hölgynek egyedül mászkálni itt, és jobb lett volna, ha megtalálom, de... lehetetlen vállalkozásnak éreztem. Azzal nyugtattam magam, hogy talán ott lakik valahol a közelben... talán időközben már haza is ért... Visszaballagtam az autómhoz, és gyorsan beültem. Csurom vizes voltam... reméltem, hogy mielőbb megszáradok. Néhány pillanatra még elgondolkodtam azon, hogy vajon miért rémült meg tőlem az a különös, ragyogó tekintetű hölgy? Igaz, az első tapasztalataival velem kapcsolatban nem voltak éppen rózsásak, hiszen hajszál híján elgázoltam... nem lehettem valami bizalomgerjesztő alak a számára...